

6187 26/6 19: 2. Beh: af F. t. L. om det kgl. Teaters Deling i et Skuespilhus og et Operahus. 6188

hvordan det end gik, hvad enten mit principale Forslag blev vedtaget, eller man vilde gaa til andre Ordninger, maatte det være mit Alfa og Omega, at man i hvert Fald fik en endelig Ordning, og at man ikke nu lavede en Ordning, der blot henskød Sagen, og det af den Grund, som jeg føjede til, at saadan, som det gaar nu paa det kongelige Teater, kan det ikke blive ved at gaa. Jeg tror, at ærede Medlemmer, som under de forskellige Besøg, Udvalget har gjort paa det kongelige Teater, har haft Lejlighed til at se Forholdene dernede, vil tiltræde min Udtalelse, og de har ogsaa gjort det saa godt som alle sammen i Betænkningen. Ogsaa de Udtalelser, der er faldet nu her under anden Behandling fra de forskellige Ordførere, gaar egentlig alle i den Retning, at det, der først og fremmest drejer sig om, er at faa en endelig Ordning. Men bagved disse Udtalelser kommer alligevel de to store Modsætninger mellem en hel og fuld Adskillelse af Kunstarterne og Fællesdrift af Kunstarterne paa det nuværende kongelige Teater atter og atter igen, og dette trænger sig frem i Forgrunden foran Spørgsmaalet om at faa en endelig Ordning, hvordan den saa end kan blive. Denne Modsætning er ikke til Stede for mig. For mig gælder det først om at faa en endelig Ordning, fordi en Udskydelse efter min Mening vil føre til, at det kongelige Teaters Dage er talte. Den Nedgangstid, der har været for Teatret, og som har foraarsaget os store Udgifter, den Dekadence, som visse Medlemmer har talt om, er jeg overbevist om vil fortsættes, og Følgen deraf vil blive, at vi først forlades af Skuespillet og kommer til at staa alene tilbage med Operaen og Balletten. Det vilde blive en meget dyr Historie for Teatret, saa dyr, at Rigsdagen dernæst ogsaa vilde forlade Balletten, og det hele vilde, som det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen), der efter min Mening taler med den største Indsigt i denne Sag, udtalte, rimeligvis føre til, at man til sidst maatte forpagte hele Historien ud, og det vilde være, hvad man kalder det kongelige Teaters Ligbægelse.

Ærede Medlemmer vil da forstaa, at det ved de fire Ændringsforslag, som er

stillede til anden Behandling, der er af stærkest Betydning for mig, er dette: Betyder de en endelig Ordning, eller betyder de det ikke? Jeg maa da sige, at der er tre af dem, som betyder en endelig Ordning, nemlig det første, det andet og det fjerde. Det tredie Ændringsforslag maa jeg anse for en Udskydelse. Det ærede Medlem, som talte for dette Ændringsforslag (Klaus Berntsen), talte ogsaa paa en Maade med to Tunger, og jeg kan ogsaa sige, at Bemærkningerne i Betænkningen til dette Ændringsforslag er talte med to Tunger. Man siger nemlig, at man vil gøre ligesom en Begyndelse til Dobbeltscenen, idet man vil købe de to Ejendomme, men senere siger man — og jeg antager, at det maa dog have nogen Betydning, naar det staar der —, at det er en Selvfølge, at Rigsdagen til den Tid, altsaa til Slutningen af 1920 — saa længe er det jo udskudt —, staar frit overfor Planen om Dobbeltscenen eller Tilvejebringelse af andre Muligheder for Sagens endelige Løsning. Det Parti, som har indsendt dette Ændringsforslag, stiller sig altsaa ikke paa det bestemte Stade, at man ønsker Dobbeltscenen, men man ønsker, at der gøres et Forsøg med Forelæggelse af en Dobbeltscene-Plan, og naar den bliver forelagt, vil man staa frit overfor, om man skal vedtage den eller eventuelt gaa til en ren Adskillelse. Dette er den ene Ting, at jeg mener, der ikke er nogen Klargørelse i dette Ændringsforslag. De fleste af dem, der har udtalt, at de subsidiært kunde tiltræde det, har talt om det som et lille Skridt fremad, et lille Skridt i den rigtige Retning; der var rigtignok et æret Medlem, som sagde: Der kan saa maaske blive to Skridt i den modsatte Retning, og det tror jeg meget let, det kan blive, naar man udsætter denne Sag til 1920. Jeg tror ikke, den kan udsættes uden Skade for det kongelige Teaters Stilling.

Det vil være naturligt, at jeg tiltræder et af de tre Forslag, som jeg mener betyder en endelig Ordning, og at jeg maa fraraade at stemme for det Forslag, jeg mener betyder en Udskydelse af Sagen. Jeg skal straks sige, idet jeg senere nærmere skal begrunde det, at det Forslag, jeg mener at kunne tiltræde, og som jeg anser for at være det bedste og billigste, det, der vil